

Gin v láhvi

07/2025 - Kamil Kotrnetz

Hotel Leviathan rozhodně nepatří mezi chlouby Ravenholdtu. Nikde poblíž není ani autobusová zastávka a policejní hlídky, pokud jim povinnost nekáže jinak, těmito končinami obvykle jen projíždějí. Ale to je spíš problém celé čtvrti Hollow – vhodně zastrčené za průmyslovou zónou, jejíž jedinečná lokalita z ní udělala Petriho misku města. Tedy alespoň kriminality, máme-li být přesní.

Ne že by se tu nikdy nepokusilo vyrůst něco dobrého. Třeba i užitečného. Ale podhoubí Hollow většinu těch pokusů udusilo. Zadupalo do země. Nebylo divu, že kdo mohl, z Hollow se odstěhoval už dávno.

A pak jsou tu lidé, kterým přirozená temnota vyhovovala. Nebo musela. Jedním z těch, kdo Hollow přijal za vlastní, byl Ferenc. Ve svém životě nikoho neměl – alespoň tak to ostatním zvědavým nájemníkům hotelu Leviathan vyprávěl.

Pravdou ale je, že měl, jenže láhev mu už nějakou dobu byla bližší než rodina. Sám Ferenc se po několika nešťastných událostech rozhodl, že bude lepší, když se jejich společné cesty rozejdou a každý půjde za vlastním štěstím. V případě Ference to byl pokoj 7F v Leviathanovi, který obýval již druhým měsícem.

Předchozí obyvatel se podle všeho odstěhoval narychlo. Nebo byl vystěhován. Nebo tu jednoduše třeba zemřel. Čert to vem. Koho to zajímá?

Důležité je, že tu zůstalo plno krámů. Oblečení, nějaké nádobí, a dokonce několik konzerv nebo stará televize. Pro chlapa s batohem a chutí zapomenout to byl malý zázrak.

Čtyři stěny ve stejném odstínu plesnivého betonu jako zbytek Leviathanu ho nijak nepřekvapily. Jedno okno s výhledem na chemičku Crownford. Panorama ale bylo naštěstí tlumeno pozůstatky cárů látky, kdysi snad představující záclonu.

Úzká postel, židle a stůl. Nic víc Ferencovi ke štěstí nechybělo. A láhev, pochopitelně. Nebo nejlépe dvě či tři, což v něm vyvolávalo pocit blahobytu a dostatku na delší dobu než jen na jeden večer. Ale cokoliv navíc? To byla jen přidaná hodnota. Skutečný luxus, který si mohl díky náhodě či lenosti domovníka dovolit i on.

Přesto, zejména během dlouhých večerů, jej doháněla minulost. Výčitky svědomí a přemýšlení nad vlastní bezvýznamností. Několikrát se přistihl při pomýšlení na to, celou svoji existenci ukončit a udělat lidstvu poslední laskavost v tom, že urychlí svůj osud volným pádem z okna.

Nikdy ale k tomu nenašel dost odvahy. Nebo alespoň prozatím.

I dnešní večer byl oním večerem. Seděl uprostřed místnosti u stolu a mlčky hypnotizoval hladinu u dna láhve. Nad hlavou mu tiše problikávala zářivka.

Obvykle si představoval rozmlouvání k sobě samému tak, že někdo sedí u stolu naproti němu a vede s ním dialog. Pokouší se najít ve svém životě nějaký pevný bod, za který by se mohl zachytit, což obvykle končilo po několika hodinách vztekem a poněkud neklidným spánkem.

„Devět z deseti našich zákazníků se shoduje na tom, že díky novému chrupu je jejich život lepší a kvalitnější...“ – Ference zaujala právě tahle slova z jedné z reklam. Patřila k těm, které v nekonečné smyčce – od pracích prášků přes energetické drinky až po zcela novou značku elektronických limuzín Voltswagen – plnily vakuum mezi jednotlivými epizodami mexické telenovely *Mi Esposo, Mi Hermano, Mi Perro*.

Ferenc děj telenovely s lehce incestní hlavní zápletkou a třemi plot twisty v každé větě nevnímal, ale zvuk tvořil poměrně významnou kulisu pro přehlušení ticha.

Přesto ho reklama na zářivě bílý chrup něčím oslovila. Dnes už asi počtvrté zíral na obrazovku televize, na které se střídaly tváře usmívajících se šťastných lidí se zářivě bílými zuby. Každý jeden z účinkujících lákal diváka do nové dentální kliniky, která se nacházela v ravenholdské čtvrti Vista.

Ferenc si podvědomě přejel jazykem po horní dásni. Dnes už počtvrté. Špičkou jazyka zaznamenal několik děr, které mu připomněly skutečný stav jeho ústní dutiny – jako Kuvajt po bombardování.

„To určitě. Nový zuby samozřejmě změní moji situaci,“ kysele procedil a vylil zbytek láhve do upatlané skleničky na stole. Rozklepaná ruka neopomněla ani tentokrát darovat úlitbu bohům v podobě několika kapek alkoholu, který okamžitě začal rozpíjet mastnou vrstvu nečistot na desce stolu. Ferenc s politováním vztekle kapky utřel.

„Jako by byly zuby můj jediný problém...,“ zachechtal se a vyklopil do sebe skleničku průzračné tekutiny.

Zvuk televize náhle přehlušilo něco intenzivního. Rytmického. Bouchání v přesných intervalech přicházelo z vedlejšího bytu. To byla Rita.

Pokud v očích Ference existovalo něco ještě nižšího, než byla jeho vlastní existence, byla to ona. Pravidelně si na pokoj tahala chlapy a pak s čelem postele během pracovních... řekněme aktivit... obvykle bušila do Ferencovy zdi.

Zhruba po pěti až deseti minutách navíc začala procítěně, ač poněkud strojeně, vykřikovat hesla o tom, že pracovní aktivita bude už brzy dokončena.

S přihlédnutím k mlácení do zdi a rušení nočního klidu měl Ferenc poměrně přesnou představu o tom, že by si Rita neměla tahat práci domů. Několikrát se to s ní pokusil řešit. Vysvětlit jí, že mu tento způsob soužití nevyhovuje.

Ale Rita mu vždy jen vysvětlila, že dokud i on nezaplatí, ve skutečnosti neví, o co přichází.

S nepochopením se setkal i u domovníka, který se mu otevřeně vysmál, prohodil rukou směrem k budově za zády a utrousil cosi ve smyslu: jestli si připadá, že tohle je nějaký hotel Excelsior.

Bušení do zdi zrychlovalo. Rita zařadila ve výšce hlasu dvojku a začala pokřikovat motivační hesla typu „rychleji, pořádně“ a „to je ono“. Pak zaječela, z vedlejší místnosti se ozval zvuk právě poraženého kance, kterého opouštějí poslední síly, a bušení ustalo.

„Přísahám, že tě zabiju,“ zamumlal si Ferenc sám pro sebe a civěl na holou zeď, za kterou se Rita nacházela.

Sáhnul přitom po láhvi na stole. Se znechucením sám sobě připomněl, že ji před chvílí dopil. Instinktivně pohlédl k nohám stolu. Našel zde další dvě láhve, vyprázdňené se stejnou důkladností jako třetí na stole.

„Přece tu ještě něco musím mít. Zase tolik jsem toho tento týden nevypil,“ konejšil se Ferenc, když se rozhlížel po místnosti.

Odklepnul zbytek cigarety do konzervy po vepřovém mase ve vlastní šťávě a připotácel se ke kuchyňské lince – pokud takto můžeme shluk skříněk na zdi při troše dobré vůle nazývat. Přeručkoval po madlech nábytku, nahlížel za rozklížená dvířka, ale krom několika konzerv a skleniček nenacházel nic, co by mu pomohlo zahnat jeho tradiční pozdní splín.

Hodiny na ušpiněné zdi ukazovaly několik minut po jedenácté večer. To není zrovna doba, kdy byste se chtěli po Hollow dobrovolně toulat. Nehledě na to, že všechny obchody jsou stejně dávno zavřené.

I ta večerka na rohu, kde si před pár týdny dovilil laškovnou poznámku na dceru pana Wonga. Že přestřelil, mu došlo až druhý den, když ho pan Wong vyháněl z krámu koštětem.

Ferenc se došoural k oknu. Ze tmy v dálce blikal komín chemičky Crownford. Pohlédl do temného ničeho tam venku. O sedm pater níže svítila před hotelem jediná lampa.

Kdyby sesbíral všechnu svoji odvahu, mohl by to teď ukončit a vůbec nikomu by to nevadilo. Čím déle ale do tmy civěl, tím více si uvědomoval, že je příliš málo opilý. Nebo příliš moc. Jednoduše ne dostatečně na to, aby to dokončil.

„Někde tu přece musí ještě něco být,“ přesvědčoval sám sebe.

Jeho pohled zamrzl na prostoru pod postelí u zdi. Spolehlivě to nejtemnější místo v celém bytě. Třeba se v uplynulých dvou měsících stalo, že se tam omylem zakutálela láhev.

„Třeba jich tam bude i více,“ konejšil sám sebe, když se vrhl pod postel.

Hlavou prorazil několik vrstev pavučin, které mu napovídaly, že pod postelí už nějakou dobu nikdo nic nehledal. Hlavou narazil do něčeho těžkého. Ale měkkého.

Vylezl zpod postele a vytáhl nález na světlo blikající zářivky. Byl to batoh. Podle všeho vojenský.

Na řadě míst se na něm podepsal zub času a hlodavců. Látka byla navlhla, smrděla plísní a trhala se mezi prsty. Na přední straně batohu pak byla nášivka majitele: seržant-major Morris.

„Na to se můžu vysrat!“ zaklel Ferenc, když pod postelí nenašel vysněnou láhev. Pak ale přešel po přezce batohu a zauvažoval, že by snad batoh mohl ukrývat něco cenného. Něco, co by mohl zpeněžit a výdělek správně investovat do několika lahví.

Roztřesenými prsty se pokusil uvolnit pruh látky z přezky, ale tkanina se mu v ruce rozpadla. Otevřel batoh. Našel v něm něco, co mohl být svetr, než si z něj asi před deseti lety myši udělaly hnízdo. A také něco kovového. Tvrdého.

Zanořil ruku do batohu a vytáhl asi litrovou kovovou láhev. Podobala se čutoře, ale byla to jemná řemeslná práce. Na přední straně byl vyrytý obraz východu slunce se dvěma slony se spletenými choboty. Ve spodní části se pak nacházel nápis: Bottled 1901 – Mumbai Gin.

Ferenc poposedl zády ke zdi. Na jeho tváři se objevil úsměv. Na chvíli se v něm probudila vzpomínka na jeho předešlý život majitele krámku se starožitnostmi. Na ten život, o kterém nemluví.

„Mohlo by to být stříbro?“ zaryl špinavým nehtem do povrchu láhve. „I kdyby to byl jen cín, určitě to bude mít svoji hodnotu. Už pro neobvyklý a značně prémiový vzhled lahve.“ Gin se obvykle stácel do skleněných lahví. Od kovových se poměrně rychle ustoupilo. O to větší rarita se nálezci právě v rukách nacházela.“

A pak potěžkal láhev v ruce. Byla těžká. Příliš těžká na to, aby byla prázdná. Úsměv se rozšířil ještě víc a odkryl několik chybějících stoliček.

„Je plná!“ zatřásl nádobou u ucha.

Zašplouchání tekutiny ale neslyšel. Úsměv se mu z tváře vytratil ve chvíli, kdy si všiml, že pečeť u zátky je porušená. Láhev už někdy někdo zcela určitě otevřel.

„Vypil a nasypal do ní písek nebo něco podobného. Jen proto, aby se mohl vysmát někomu, kdo bude chtít láhev o století později vypít,“ uvažoval Ferenc.

Rozhodl se alespoň prozkoumat obsah láhve. Povolil závit a přičichl si k čutoře. Byla dokonale bez zápachu. Pohlédl okem do temného otvoru nádoby, ale neviděl nic než černo.

Zkusil ji naklonit, ale nic nevyteklo ani se nesypalo ven. Uvažoval, jak asi gin vypadá po stovce let.

„Třeba zrosolovatí. Stejně jako ta drahá vína, co zbohatlíci mají ve sklepích dost dlouho na to, aby se pak mohli kochat nad tím, jaký má ročník buket,“ problesklo mu hlavou.

„Zkusím láhev více naklonit. Třeba vyteče. Naklonit rovnou do pusy. Ať to neskončí na podlaze,“ poupravil svůj vlastní plán Ferenc.

Otevřel ústa a se vztyčenýma rukama začal nádobu nad hlavou naklánět.

„To bych být Vámi nedělal,“ ozvalo se.

Vyplašený Ferenc ucukl, ale láhev úzkostlivě přitiskl k prsům.

„Kdo? Kde?! Vylez!“ rozkřikl se Ferenc po prázdné místnosti.

„To úplně dobře nepůjde.“

Zmatený nájemník pokoje se rozhlížel z rohu do rohu místnosti. Nikde nikdo nebyl.

„Tady, dole. No ano, ano. Správně. Jsem v láhvi.“

„Zbláznil jsem se?“

„To je docela možné, ale nejsem v tom viníkem,“ ozval se hlas v láhvi.

Ferenc vyděšeně odfrkl. „A kdo jsi?“

„Jsem džin. Otevřel jste mě a teď Vám musím splnit tři přání. Ovšem – každé výměnou za oběť. Teprve potom budu moci láhev opustit.“

„Džin v láhvi?“ prohlížel si Ferenc nedůvěřivě kovovou čutoru. „A splníš mi tři přání?!“

„Každé výměnou za oběť. Ano.“

Ferenc začal nervózně přecházet po místnosti. „Tři přání? Opravdu?“

„Za oběti. Ano.“

Ference zaplavila náhlá představa možností, jakými by mohl svůj život radikálně změnit k lepšímu. Mohl by se z něj třeba stát miliardář nebo slavná hvězda stříbrného plátna. Nebo oboje.

Pak jej ale zachvátila panika. „To znám. Pak se to ale vždy nějak obrátí proti mně!“

„No dovolte? Copak jsem nějaký šarlatán? Náš obchod je konečný. Za tři oběti Vám splním tři přání. Žádné poznámky pod čarou. Mám jedinou podmínku, pokud by Vás snad podobná nepravost napadla. Žádné z Vašich přání nesmí rozšiřovat jakýmkoliv způsobem přání na vyšší počet.“

„To asi nechápu.“

„Je to snadné. Nemůžete říct, že si přejete další tři přání. Stejně tak nemůže být Vaše přání postaveno tak, aby mi přikazovalo splnit přání někomu jinému. Tři přání, tři oběti. Jen Vy a já.“

„Dobře, dobře. Jak to tedy funguje?“

„Po tři večery vždy dáte láhvi svoji oběť. Vždy je třeba svoji oběť vhodit do láhve. Na oplátku Vám každý večer splním libovolné přání. Oběť si můžete vybrat. Jedinou podmínkou je, že jakmile jednou naši smlouvu zpečetíme, musí proběhnout do konce.“

„Hmm... Pokud řád poruším a večer oběť neuskutečním, co se pak stane?“

„Ó, pane. V tomto případě prosím počítejte s tím, že již vyřčená a vykonaná přání budou zrušena – a Vy zaujmete moje místo.“

Ferenc se odmlčel. Probodával pohledem láhev před sebou a špičákem si hryzal nehet palce.

„A pokud ti dám tři oběti, splníš mi tři přání a každý si půjde po svých? Ty budeš volný a já taky?“

„Přesně tak, pane.“

Nájemník se znovu rozpochodoval po místnosti. V hlavě mu narážely myšlenky jako vlny rozbouřeného moře.

Třeba je to jen delirium tremens. Třeba toho opravdu vypil víc, než si je sám sobě schopen připustit. A teď má halucinace a povídá si tu s láškou ginu.

„Ó ne, pane. Jsem skutečně velmi opravdový.“

„Ty mě slyšíš? Já... já jsem přece nic nahlas neřekl.“

„Slyším. Víím i po čem toužíte. Přesto svá přání musíte vyřknout nahlas a zpečetit je obětí. Teprve potom je mohu v rámci kontraktu splnit.“

Ferenc se znovu odmlčel. Snažil se hlavu co nejvíce vyprázdnit a nemyslet na nic, což se mu v této situaci až obdivuhodně nedařilo.

„Sám si vyberu oběť. Nepřikážeš mi, koho mám obětovat.“

„Oběť, jakou se rozhodnete uplatnit, je zcela na Vás, pane.“

Ferenc měl řadu pochybností. Tři splněná přání zněla velmi lákavě a určitě by mu z jeho aktuální situace pomohla. Ale co když džin v láhvi prostě jen lže? Snaží se ho zmanipulovat pro svůj vlastní prospěch. Pokud by na podobnou hru přistoupil, první přání by bylo něco banálního. Něco, co ho přímo nemůže ohrozit.

„Devět z deseti našich zákazníků se shoduje na tom, že díky novému chrupu je jejich život lepší a kvalitnější...“ ozvalo se z televize.

Ferenc popáté ten večer instinktivně přejel špičkou jazyka po dentálních výmolech.

„Stačí jen vyslovit přání a...“

„Chci nové zuby!“ vyhrkl rozhodně Ferenc.

„Pak už tedy zbývá jen dnešní oběť.“

Ferenc se pomalu otočil na patě a zadíval se na holou stěnu, za kterou teď patrně spala Rita. Bez Rity by v Ravenholdtu rozhodně bylo lépe. I lidem v Leviathanovi by se lépe spalo. Určitě není jediný, komu vadí, že si tahá štamgasty na pokoj. Jen se každý bojí ozvat.

V šuplíku na příbory kuchyňské linky našel rezavý šroubovák. Dostatečně dlouhý k tomu, aby splnil lecjaký účel.

Sáhl na kliku svého pokoje a opatrně nakoukl na chodbu. Byla tam dokonalá tma. Osvětlení nefungovalo. Ne proto, že by snad nešel proud. Jen se jednoduše nenašel nikdo, kdo by na chodbě popraskané žárovky vyměnil.

Po hmatu se vydal podél zdi chodbou k vedlejšímu bytu. Na dveřích nahmatl číslovku sedm a písmeno E. Naposledy dlouze zaváhal a poté zaklepal. Rozhlédl se po chodbě, ale hrobové ticho ho ubezpečilo v tom, že se neprobudil nikdo, kdo by mohl mít zbytečné otázky.

Přitiskl ucho ke dveřím a naslouchal. Z bytu se ozvalo ospalé zamumlání a zakletí, když Rita narazila kolenem do konferenčního stolu.

Ve dveřích se ozvalo šramocení. Nejdříve řetízek, který s tichým bouchnutím narazil do dveří. Následně klíč, který se zasekl a Rita ho musela uvolnit, než konečně v zámku povolil a dveře odemkla.

„Co chcete?“ znechuceně štěkla na Ference, když mu posvítila telefonem do obličeje.

Ferenc neodpověděl. Mlčky ji zatlačil do místnosti a zakopl za sebou dveře. Překvapená Rita ze sebe vydala pokus o zaječení, ale soused jí pohotově zacpal ústa kusem hadru, který vedle sebe nahmatl.

Natlačil ji na postel. Zády padla na matraci a čelo postele vrazilo do zdi.

„Nechte mě být! Zavolám policii!“ křičela Rita – alespoň co jí hadr v puse dovolil.

Ferenc se rozhodl získat nad ní kontrolu a obkročmo na ni sedl, aby s sebou přestala cukat. Čelo postele opakovaně naráželo do zdi.

Ted' byla ta chvíle. Podařilo se mu její obě ruce přidržet levačkou nad hlavou a pravou rukou si z pusy vytáhl šroubovák. A pak už jen bezmyšlenkovitě bodal.

Z posledních sil vydala Rita přes hadr výkřik, než bušení čela postele o zeď ustalo. Byla mrtvá.

„Vždy je třeba vhodit oběť do láhve,“ připomněl se mu hlas, který k Ferencovi promlouval.

„Jako celou? Jak ji tam asi dostanu?“

„Stačí část pro stvrzení.“

„Třeba chomáč vlasů?“ pokoušel se vymotat mezi prsty vlasy, které se na ně během souboje namotaly.

„Ano, například.“

„No, pak tedy...“

Ferenc slezl z postele a vydal se zpět do vlastního bytu. Téměř slavnostně přistoupil ke stolu s čutorou a vhodil do ní chomáč vlasů.

„Přeji si mít prvotřídní chrup, který mi bude každý závidět.“

„Vaše oběť byla přijata. Přání bude vykonáno.“

Ferenc si znovu přejel dáseň špičkou jazyka. Nezdálo se, že by vykonání přání mělo nějaký skutečný efekt.

„To je ono? Takže přece podvod?“

„Ó, pane. Vskutku nechcete, aby Vám nové zuby vyrostly okamžitě. Ale do rána budou. I tak se ale obávám, že dnešní noc bude poněkud krušná.“

To Ferencovi dávalo smysl. Sám si nepamatoval, jaké to bylo, když mu rostly zuby. Kdo z vás si to koneckonců pamatuje. Měl ale představu o bolestivosti, když rostly první zuby jeho dceři... té, o které nemluví.

Až teď, v záři blikající zářivky, na sebe pohlédl. Byl celý od krve. Udělalo se mu zle a utíkal se vyzvracet.

Probudila ho ostrá bolest v ústech. Chvilí trvalo, než se zorientoval a uvědomil si, že je stále na záchodě, na kterém usnul.

Postavil se a přešel k umyvadlu a ušpiněnému zrcadlu. Obličej měl pocákaný zaschlou krví a... skoro tomu nemohl uvěřit. V ústech se mu vedle pahýlů draly na světlo nové, zářivě bílé zuby.

Jazykem cítil, jak se mu viklá stolička. Otevřel před zrcadlem ústa a pokusil se, jak nejlépe to šlo, zatlačit na zub prstem. Ten povolil a Ferenc ho vyplivl do umyvadla.

Sám sobě děkoval, že večer vypil dost alkoholu, který teď patrně alespoň částečně tlumil bolest zrychleného růstu zubů.

Doplazil se k posteli a schoulil se pod přikrývkou. Čekala ho zřejmě ještě náročná noc.

Svívalo. Bolest byla ta tam a probudil se nezvykle brzy – téměř jako nový člověk. Špička jazyka mu narazila do čerstvé stěny nových zubů.

Vyskočil z postele a utíkal se podívat zpět k zrcadlu, jak se včerejší přání vyplnilo. Úžasem zůstal zírat na svůj vlastní obraz. Jeho ústa byla osázená křídově bílými zuby, za které by se nemusela stydět ani prominentní filmová hvězda.

Pak jeho nadšení utlumil pohled na krvavé fleky na tvářích, rukách a konečně i jeho oblečení. Vzpomněl si, co včera předcházelo jeho rekonstrukci zubů. Otřásl se. Cítil vinu, ale sám sebe uklidňoval tím, že Ritě opakovaně sliboval, že ji zabije. Co na tom, že ho nikdy neslyšela. Zkoušel to přece po dobrém. Několikrát.

Vlastně měl podezření, že po slušné domluvě postel přisunula ještě více ke zdi, aby do ní čelo mlátilo co možná nejvíce. A teď problém s Ritou vyřešil jednou provždy. Jen se musí zbavit těch krvavých hadrů, a...

Zděsil se.

Jak asi vypadá chodba po jeho nočním vyřizování účtů? To poslední, co by mu teď na začátku nového života prospělo, by bylo, aby od Ritiných dveří vedla krvavá cestička až k jeho bytu.

Pootevřel dveře a nahlédl na chodbu. Vše zatím spalo svým obvyklým klidem. Uklidnil se až ve chvíli, kdy na zemi ani na zdi neobjevil žádné krvavé šmouhy či kapky.

Ale i kdyby tam snad nějaké byly, Ferenc měl poměrně oprávněné podezření, že pouhým okem by v tom bordelu na zemi stejně nikdo krev nerozeznal. Uklízet a vytírat chodbu bylo každopádně až příliš riskantní. Každou chvíli se Leviathan začne probouzet ke svému životu – a jediná uklizená chodba před bytem s mrtvolou? To zní jednoduše až příliš podezřele.

S druhým přáním bude muset být každopádně mnohem důslednější. Ideálně provést oběť bez prolití krve, aby ji po sobě nemusel uklízet. A třeba se mu přání podaří postavit tak, aby se zbavil i důkazů z noci na dnešek.

Zamkl za sebou dveře a vrátil se do bytu. Na stole stále stála otevřená kovová láhev a jemně se leskla ve vycházejícím slunci přes okno.

Pak znovu pohlédl na svoje ruce.

„Musím se umýt. První den mého nového života – a já vypadám jako vrah,“ pomyslel si.

Sundal ze sebe krvavé hadry a narval je do pytle. Pak vlezl do sprchového koutu a počkal, až se na něj po zachrptění začne hrnout voda.

Ne že by byl vysloveně vyznavačem otužování, ale musel být spokojen s vlažnou vodou, kterou mu v ranních hodinách bojler nabízel. Bylo to každopádně mnohem víc, než nabízela ledová večerní sprcha, kdy se z jednoho bojleru pokouší vykoupat celé patro.

Tedy krom těch, kteří na nějakou důkladnější hygienu už před časem rezignovali. Jako Ferenc. Ale nový život si žádá své oběti.

Uslyšel z vedlejšího bytu výkřik. Až teď si uvědomil, že když už byl na chodbě, mohl se podívat, jestli za sebou u Rity zavřel dveře.

Měl by každopádně dost času, aby během dneška vymyslel přání, které vyřeší jeho problém s Ritou. Ideálně ho přestěhuje někam daleko. Do tepla a za sluncem. Někam k jeho tučnému bankovnímu kontu.

Ale tento plán vzal možná právě za své.

Spěšně vylezl ze sprchy, osušil se a nakoukl na chodbu. Byl v ní podstatně čilejší život než před chvílí. Několik žen, které poznával jako obyvatelky patra, se křížovalo a drželo za hlavy. Několik zvědavých mužů pak nakukovalo do Ritina bytu.

Ferenc před hotelem uslyšel policejní sirény a zaplul zpět do pokoje.

Rozhodným krokem přešel k láhvi na stole.

„Potřebuji splnit druhé přání.“

„Omlouvám se, pane, ale jak jsme si ujednali – přání mohou být plněna každý večer. A i kdybych udělal výjimku, máte určenou oběť?“

„K čertu... Jestli na mě dojdou, nebude žádné večer. Chápeš to?“

„Pak byste, pane, ovšem zaujal mé místo – bez splněných přání.“

Ferenc vztekle praštil pěstí do stolu. Napadlo ho, že by se mohl z Leviathanu jednoduše vytratit a splynout s ulicemi Ravenholdtu. Na to už ale bylo trochu pozdě. Je pravděpodobné, že policie bude stejně každého – přinejmenším na tomto patře – vyslýchat a že by na sebe při zbrklém odchodu zbytečně upozornil.

Pocítil ale zároveň žízeň. Tu starou, důvěrnou žízeň, kterou není možné zahnat pouhou vodou. Dříve nebo později bude muset svůj byt stejně opustit, aby dokoupil zásoby. Anebo by mohl své večerní přání zahrnout i na léčení alkoholismu.

Přál by si velký dům u moře, plné bankovní konto, alibi – a vyléčit z alkoholismu. To by mohlo fungovat.

„Omlouvám se, pane, ale to docela určitě fungovat nebude. Jsou to čtyři přání.“

Ferenc vrhl na láhev na stole nevraživý pohled.

„Fajn. Jak chceš. Když mi nepomůžeš ty, musím si pomoci sám.“

Přesunul stůl před televizi a zastrčil před něj židli tak, aby to vypadalo, že místo je jako stvořené pro pohodové sledování nekonečných seriálů. Čutoru skryl do komody kuchyňské linky.

Znovu přitiskl ucho ke vchodovým dveřím. Na chodbě panovalo podstatně větší ticho. Policie patrně rozehnala zástupy čumilů, aby měla klid na práci. Je tedy spíše otázkou času, než koroner udělá svou práci a fízlové začnou courat po patře od dveří ke dveřím.

Jak Ferencovi napověděl pohled z okna, vozidlo pro převoz těl už bylo na místě. Teď asi provedou nezbytné ohledání a pak... no a pak se ukáže, jak pevnou má vůli. Třeba se policistům nesloží s doznáním mezi dveřmi. Slíbil si, že takovou slabost neprojeví.

Posadil se před televizi, jak nejpřirozeněji uměl. Nikdy na ni se zájmem nekoukal. Ani teď, ani ve svém minulém životě. Nebo životech, pokud zohledníme i ten, o kterém Ferenc nemluví.

Bylo to nekonečné čekání. Jako by s každým dílem telenovely *Mi Esposo, Mi Hermano, Mi Perro* stále více pociťoval mediální lobotomii, která se blížila k jeho schopnosti vnímat. Po dvou hodinách se mu podařilo zevrubně pochopit děj zakotvený v díle 1154:

Margarita de la Rosa je krásná, ctnostná žena s tajemstvím – její manžel Ricardo je ve skutečnosti její nevlastní bratr, kterého její matka vyměnila po porodu za psa, aby unikla daňové kontrole.

Ricardo o svém psím původu netuší, ale trpí silným nutkáním čichat k hydrantům a kousat pošťáky. V 1153. díle se během hypnózy dozví, že jeho pravým otcem je prezident Venezuely.

Margarita mezitím zjistí, že je těhotná – ale netuší, zda je otcem Ricardo, jeho bratr Sebastián, nebo její pes Lorenzo. Margarita má amnézii, ale jen v pondělí. Ricardo je zároveň slepý, ale vidí auru nevěry.

Právě se schyluje k významné výměně názorů za pomoci facek, když...

„Reklama, konečně,“ pomyslel si Ferenc, když blok nastartoval upoutávkou na elektrickou limuzínu Voltswagen.

A pak mu někdo zaklepal na dveře.

Nájemník přemýšlel, jestli by třeba nebylo jednodušší hrát, že není doma. Na to ale bylo trochu pozdě, když si uvědomil, že je na chodbě s největší pravděpodobností slyšet jeho puštěná televize.

Klepání se ozvalo znovu.

„No jo. Už jdu. Snad nehoří,“ pokusil se nenuceně říct Ferenc.

Pootevřel dveře. Na chodbě stál prošedivělý muž s dlouhým kabátem a kloboukem.

„Poručík Nolan, zdravíčko. Poslyšte, měl byste chvilku?“ lehce zamával na Ference.

Ferenc cítil, jak se mu sevřelo hrdlo.

„Jo. Jasně. Chvilíčku. Jen na sebe něco hodím.“

Pamatoval si, že po některém z předchozích nájemníků ve skříni zůstal viset župan. Do dneška jej ignoroval jen jako jeden z mnoha bonusů hotelu Leviathan, který nikdy ve skutečnosti nebude mít potřebu využít.

Ale jak nejlépe chcete navodit s omezenými prostředky pocit, že jste mentálně naprosto v pohodě – a tvářit se dojmem, že jste v noci rozhodně neubodali sousedku šroubovákem?

No ovšem. Pohodička. Puštěná telka. Vykoupáno. Župan.

S lehkým znechucením Ferenc zjistil, že je župan růžový a má prohryzanou pravou kapsu. Ale v plánu pokračoval. Natáhl si maskovací doplněk a otevřel dveře.

„Omlouvám se. Mohu Vám nějak pomoci?“

„Dobré ráno, ještě jednou. Jsem poručík Nolan od ravenholdtské policie. Jak jste si možná všiml, dnes v noci došlo k vraždě Vaší sousedky a měl bych proto na Vás pár otázek.“

„Erm... cože? Rita? Je mrtvá? Tomu snad...“

„Promiňte, asi je to pro Vás těžké. Nechci Vás zdržovat, ale mohli bychom to probrat třeba uvnitř? Někde, kde to bude kulturnější?“ poručík pohlédl na vrstvu odpadků pod nohama.

„Ale jistě. Samozřejmě, pojdte dále.“

Nolan překročil práh do bytu. Vlastně si na první pohled nebyl úplně jistý, zda stále nestojí v nějaké zapadlé části chodby. Tento byt vypadal mnohem vybydleněji než ty, ve kterých zatím byl. Až vrstva marasmu na zemi ho ujistila v tom, že se patrně nachází v nějaké obytné části Leviathanu.

„Tedy,“ sundal si z hlavy klobouk. „Asi to vydržíme tady. U vchodu,“ rozhlédl se mlčky po bytě, ve kterém objevil stůl s židlí před televizí a brloh u zdi.

„Jak myslíte. Mohu Vám nabídnout něco k pití? Vodu?“ otočil se Ferenc od poručíka ke dřezu, ve kterém zahlédl šroubovák. Cítil, jak zbledl.

„Asi také ne, děkuji. Mám na Vás jen pár otázek.“

„Jistě. Samozřejmě. Když dovolíte, já si vodu dám. Máme tu skvělou vodu,“ přistoupil ke dřezu, nalil si z kohoutku nažloutlou tekutinu do sklenice po včerejším popíjení a ledabyle přehodil přes šroubovák v dřezu kus látky, který bylo při troše fantazie možné nazývat utěrkou.

„O kvalitě vody s vámi rozhodně nemíním polemizovat,“ zadíval se na tekutinu Nolan. „Jen pro úplnost. Vy jste pan...“

„Ferenc.“

„Ano, ano, Ferenc. Nějaký doklad byste měl?“

„Och. Jistě.“ Vytáhl ze šuplíku peněženku zatíženou drobnými mincemi a vyňal osobní doklad.

„Tady,“ podal doklad roztřesenou rukou.

„Poslyšte, jste v pořádku? Jste celý bledý a třesete se jako osika.“

„Ano, jen na mě něco leze. To bude dobré.“

Nolan mlčky převzal doklad a začal jej kontrolovat.

„Datum narození. Trvalé bydliště jiné, ale to není nic důležitého nebo neobvyklého. Pane Ferenci, bydlíte tu sám?“ pohlédl znovu na rozházenou jednolůžkovou postel.

„Ano. Úplně.“

„Chápu. Říkáte, že jste z úmrtí Rity překvapený.“

„To je pravda. Vůbec mě nenapadlo, že by se u nás mohlo něco podobného stát. Na patře. V sousedním bytě.“

Nolan se zašklebil. Znovu se rozhlédl po místnosti.

„A něco podezřelého jste v noci neslyšel?“

„To ne, pane. Já spal jako dudek.“

„O tom nepochybuji,“ zaujaly Nolana prázdné láhve alkoholu na zemi. „Přesto – zdi jsou tu jako papír. Sousedka z 5F tvrdí, že v noci slyšela křik a vzdychání.“

„Jo, tohle. To je pravda. Ale není to... teda nebylo to nic neobvyklého. Rita si s sebou vodila chlapy do bytu celkem pravidelně a... no, víte, co tím myslím.“

„Ano, sousedka se zmiňovala, že byla Rita poměrně do větru. A proto ji ani nepřekvapila první návštěva. Ale zmiňovala se ještě o jedné. Kolem půlnoci. Ta byla celkem neobvyklá. Rita prý měla pánskou návštěvu několikrát do týdne, ale nikdy ne víc než jednu za večer. Tu jste také slyšel?“

„To ne, omlouvám se. Už jsem asi spal. Jak se tu jednou naučíte usnout, neprobudí Vás ani střelba u ucha,“ pokusil se zasmát Ferenc, jak nejpřirozeněji to dokázal.

„Vidíte, a já bych byl názoru, že mnohem děsivější než výstřely v Leviathanu je, když je tu ticho.“

„Jak to myslíte?“

„To je jedno. Vy, Vy osobně jste se s Ritou nějak znal blíže? Udržovali jste spolu... promiňte. Měli jste mezi sebou nějaký hlubší vztah?“

„To bych asi ani neřekl. Pozdravili jsme se, když jsme se potkali na chodbě. Jednou si ode mě půjčila hrnek rýže. Ale jinak jsme si oba žili vlastní životy.“

„A máte tušení, kdo by to Ritě mohl provést? Podle všeho násilníka do bytu pustila dobrovolně.“

„Násilníka? Nemohla to být žena?“

„Čekáme na stěry a testy, ale nepředpokládáme, že by byla nějaká žena tak silná a zvládla by Ritě držet obě ruce a ještě ji k tomu bodat.“

„Třeba byly dvě.“

„Nebo to byl jeden muž. Šestnáct ran. To už chce trochu síly a odhodlání. A když slyšíte dusot kopyt, představíte si koně, ne jednorožce. Ale brzy budeme vědět víc.“

„Každopádně Vám asi nepomůžu s tím, kdo by mohl být pachatelem. Těch mužů si jednoduše u Rity podávalo dveře víc než dost. A jestli se k ní některý v noci vrátil... to samozřejmě nemohu potvrdit ani vyloučit.“

„Chápu, chápu. Pane Ferenci, ještě než odejdu, mám na Vás poslední dotaz.“

Ferenc polkl na prázdno. „Ano?“

„Poslyšte, zajímá mě, jak se člověk s Vaším úsměvem dostane na tohle místo?“

Ferenc si až teď uvědomil, že jeho zbrusu nový úsměv září do šedozelené všednosti Leviathanu svou vlastní aurou čistoty.

„Jo. Tohle. Víte, člověk o sebe musí umět trochu pečovat. A je jedno, jestli je tady, nebo na nějakém lepším místě.“

Nolan si ho naposledy změřil pohledem. Zářivý úsměv muže středních let v růžovém potřhaném pyžamu ve vybydleném bytě mu nedával moc představ o tom, jak a proč o sebe může takový obyvatel pečovat.

„No dobrá. Půjdu. Mám tu ještě pár bytů, tak ať Vás nezdržuji. Kdybych ještě něco potřeboval – nějaký kontakt na Vás prosím dostanu?“

„Jasně,“ nadiktoval Nolanovi telefonní číslo, které si poručík na způsob staré školy zapsal do notýsku.

„Tak tedy, porouchám se. Určitě se ještě uvidíme,“ rozloučil se s Ferencem mezi dveřmi.

Ferenc za ním zamkl a svezl se k zemi. Cítil, jak jeho srdce pumpuje na plný výkon. Jako by co chvíli mělo vyskočit z hrudi.

„Tak vidíte, že si umíte udržet chladnou hlavu,“ ozval se džin ze skříně.

Ferenc vyručkoval za zády po zdi a přešel ke skříní.

„Takže co teď?“ ptal se, když nádobu vytahoval zase ven a pokládal ji na stůl.

Nebyl si přitom zcela jist, zda se ptá sebe, nebo entity v láhvi.

„Užijte si svůj den. Přemýšlejte o svém druhém přání. Přemýšlejte i o své oběti.“

To byla odpověď, která Ference příliš neuspokojila. Vlastně měl pocit, že přisypala trochu pomyslné soli do otevřené rány.

Začal o sobě přemýšlet jako o vrahovi. Jako o někom, kdo byl pro pár zubů schopen někoho připravit o život. Ale nemůže polevit. Teď už ne.

Další dvě přání. Další dvě oběti – a začne svůj život úplně znovu. Jako spořádaný člověk. Jen následující dny nějak přežít.

Byl si vědom toho, že ho pocit viny stále více sžírá. Navíc ho přelil ledový pot a třes v rukách sílil. Potřeboval doplnit svou provozní hladinku. Už více než dvanáct hodin neměl ani lok.

Uklidil láhev zpět pod postel. Když tam byla tak dlouho, patrně ji neobjeví ani nezvaný návštěvník, který by se případně rozhodl vykrást jeho holobyt.

Teď ale potřeboval čas sám pro sebe. Nakoupit nezbytné – a pak se vrátit do svého bezpečného přístavu v podobě bytu 7F.

Sjel výtahem do přízemí a pak prošel opuštěnou recepcí před hotel Leviathan. Skrze temné cáry mračen tu a tam vykouklo slunce.

„Krásný den. Na Ravenholdt. Nebo alespoň na Hollow,“ pomyslel si, když se vydal asi do kilometr vzdálené samoobsluhy.

Ferenc cítil, že mu čerstvý vzduch udělal dobře. Když se pak konečně dostal i k láhvi, byl téměř jako pán tvorstva. Neohrožený. Silný. Spokojený.

Dokonce se donutil sednout si chvíli v parku na lavičku a jen tak pozorovat život kolem sebe. Bylo už pozdní odpoledne, když se rozhodl vrátit do svého bytu. S přibývajícím hodinou ho stále více pálila myšlenka, kdo by měl být druhou obětí. A jak správně vybrat to jedno konkrétní přání, které by mělo být splněno.

Jako mimořádně škodolibá se mu zalíbila varianta vypořádat se s domovníkem. Při troše štěstí si nikdo několik týdnů nevšimne, že nikde není.

Nasadil si na záda batoh, který s tlumeným zazvoněním prozradil sortiment nákupu. Příští dva dny nebude muset z bytu vytáhnout paty. Měl dost alkoholu na to, aby se zvládl dostat i dál za třetí přání a začít znovu.

Před budovou hotelu Leviathan jej zaujala bílá dodávka. Nikdy dříve ji tu neviděl. Byl si poměrně jistý, protože jeho okno z pokoje směřovalo právě sem a sedmé patro obecně nabízelo relativně dobrý rozhled o tom, co se kde děje.

Motor byl zhasnutý. Na obou předních místech seděli muži v dlouhých kabátech. Se zájmem Ference pozorovali, jak se vrací k hotelu. Ten na místě spolujezdce se odvrátil a udělal něco, co Ferenc neviděl.

„Co to bylo? Mohl snad volat na stanici? Jsem snad hlavním podezřelým?“ Ohlédl se. Hollow bylo plné mužů v dlouhých kabátech, ale to mohlo být jednoduše dáno pozdním podzimem. „Anebo jsou od policie a celou dobu mě sledovali, abych jim neutekl...“

Rozhodl se vrátit do pokoje po schodech. Když zrovna fungoval výtah, bylo schodiště obvykle prázdné – pomineme-li těch pár feťáků, kteří se sem přišli přesně z tohoto důvodu schovat. Ti byli ale obvykle poměrně neškodní. V porovnání s policisty, kteří mohli mít další nepříjemné dotazy.

A tentokrát... Ferenc cítil, že kdyby mu položili konkrétní otázku, tentokrát už by se asi neudržel.

Co si sakra myslel? Znovu přemítal o ranní návštěvě poručíka Nolana a o tom, co mu řekl nebo neřekl.

„Krucinál. Jestli se takhle náhodou nechová ukázkový vrah u výslechu... Určitě odešel jen proto, že neměl důkazy. Zatím. Ale pověsil na mě pár fízlů, aby ze mě nespustili oči!“

Ferenc proplul stínem v chodbě až do svého pokoje. Zabouchl, zamkl. Batoh s cinknutím udeřil o zem a on sám se k ní, opřený o dveře, sesunul.

„Co jsem to jen udělal...“

„Vážený pane, chápu Vaše rozpoložení, ale jen Vy sám jste se k tomu rozhodl,“ ozval se hlas v láhvi.

Ferenc se otočil směrem k posteli, pod kterou se v podvečerním slunci leskla láhev ginu.

„Kdyby ji nakonec někdo přece jen ukradl, třeba by vyřešil můj problém...“

„...ale to byste se docela jistě dostal na moje místo, protože byste nesplnil kontrakt,“ dokončil jeho myšlenku džin.

Ferenc se zamračil. Čekaly ho další dvě oběti, než tohle skončí – další už za několik málo hodin, a on stále neměl úplně jasno v tom, co a jak. A koho. A co si přát?

To byla vlastně asi ta nejsložitější otázka. Lavíroval nad tím, zda si přát vysněný dům, nebo plné konto. A zda je možné obě přání skrýt za kličku možností stát se miliardářem.

A taky se mu chtělo skoncovat se svým koníčkem v podobě prolévání hektolitrů lihu přes svoje játra. To vše by ale bylo k ničemu, kdyby ho už za pár hodin zašili.

Kdepak. Své druhé přání musí mít čistě ochrannou a pojistnou funkci. Musí zajistit, že zůstane čistý. Že na něj policie nic nebude mít. Nebude mít důvod jej z čehokoliv podezírat.

Stejně mu stále vrtalo hlavou, jak se to celé mohlo pokazit. Kdyby byl zavřel dveře, čelil by teď jiné situaci? Patrně ano.

Leviathan je kouzelné místo. Svým způsobem je to samostatný ekosystém. Jako město ve městě. Ve skutečnosti zde nikoho nezajímá, kdo jste, nebo co děláte. Každý se stará sám o sebe a jediný důvod, proč s někým cizím prohodit řeč a otevřít diskusi slovy „promiňte, ale...“ je, když Vás někdo něčím štve. Třeba se chová příliš hlučně. Nebo po dvou týdnech od vraždy začne prokapávat stropem.

A Ritu našli ani ne po šesti hodinách.

Ferenc se uspokojil s myšlenkou, že jako nájemný vrah by byl možná břídil. Jakmile ale zajistí svoji nevinu, bude mít stále třetí přání, se kterým svůj život od základů změní.

„To umím zařídit. Stačí jen darovat Vaši oběť a budete v mžiku nevinný,“ ozvalo se z prostoru pod postelí.

V zapadajícím slunci už láhev zářila mnohem méně. Ferenc ji postavil znovu na stůl. Nic neříkal. Jen ji pozoroval ze všech stran, jako by hledal návod k použití.

„Dvě oběti, dvě přání. Je to tak?“

„Ano.“

„Dokážeš zařídit moji nevinu, ale pak mi zbude už jen jedno přání, ano?“

„Přesně tak.“

„Já vím, že jsi říkal, že to nejde, ale budu těch přání potřebovat víc.“

„To je vyloučeno, pane.“

„Tři přání jsou příliš málo, mám-li začít skutečně z gruntu znovu a vyřešit svou současnost i

minulost.“

„Většina lidí by si vystačila s jedním přáním, aby byl jejich život kvalitnější a šťastnější, pane. Vy máte hned tři.“

„Ale jen jedno, se kterým skutečně něčeho dosáhnu!“

„Nejsou snad Vaše nové zuby prvním krokem k Vašemu novému, lepšímu já?“

Ferenc oněměl. Byla to pravda. Ještě včera se té myšlenky držel. Přesto mu s odstupem času směna nových zubů za lidský život přišla jako vysoká cena. Měl si přát něco hodnotnějšího. Kdyby si přál miliardu na účtu, mohl si nové zuby zaplatit. Teď má sice výstavní úsměv, ale na kontě i v žaludku prázdný.

Pohlédl z okna. Dodávka stále stála nehnutě na svém místě. Byl si poměrně jistý, že ho bez dalekohledu ze sedmého patra nikdo v autě neuvidí, ale přesto se schovával za cárem látky, který představoval záchlony.

„Musím to ukončit. Dostat je pryč.“

„Pokud jste si přáním jistý, stačí složit oběť,“ zopakoval džin.

„Jo, já vím, já vím. Nemusíš mi to opakovat.“

Ferenc začal přecházet pokoj ze strany na stranu.

„Tak koho? Někoho, na kom mi nezáleží.“

Pokoušel se vzpomenout si, kdo mu v domě v poslední době způsobil nějaké příkoří, ale jeho myšlenky se vracely stále k postavě domovníka. Ferenc za ubytování v Leviathanu neplatil mnoho – dokonce ani na poměry Hollow – ale přesto se domníval, že kdekoli by se nacházel, měl by být brán jako platící zákazník. Ne jako někdo, kdo každý měsíc obrátí kapsy naruby, jen aby mohl další měsíc přežívat.

Vytáhl z batohu rozpitou láhev levné vodky. Sílící třes v rukou mu napovídal, že potřebuje morální posilu na to, co ho dnes večer čeká. A když to vezme kolem a kolem, včera se mu to docela povedlo.

„Kolik říkal ten policajt? Šestnáct ran? Ale když ne já, udělal by to někdo jiný. Rita si stejně o nic lepšího neříkala,“ uzavřel asi v polovině láhve.

Jediné, co musel dopilovat, byl způsob. Tratoliště krve, rudé šmouhy na zdech, oblečení... a obličej prostě pokládají otázky, na které nikdo nechce odpovídat. Co kdyby domovníka srazil ze schodů? Vypadalo by to jako náhoda. Samozřejmě že mohl. Problém byl v tom, že za poslední dva měsíce domovníka viděl jen v přízemí, v jeho kanceláři – pokud tam zrovna byl. Bylo nepravděpodobné, že by přišel do sedmého patra. I kdyby tu hořelo. Možná právě tehdy by nepřišel.

„Mohl bych ho uškrtit. Když se kousnu a přemůžu se, mohlo by to být poměrně rychlé a tiché. Podstatně čistší než včerejší lapálie s Ritou.“

Při pohledu na své ruce ale ztratil jistotu. Stále se lehce třásl. Měl spočítáno, že než dopije láhev, třes ustoupí. Ale bude mít v rukách dost síly? Domovník není Rita. Je to chlap. Bude silnější.

Ale kdyby tu našel strunu. Nebo lano. Něco, co by šlo použít jako škrtidlo... Oči mu sjely k pasu, kde měl na špinavých kalhotách natažený opotřebovaný kožený pásek.

„Zkrátka něco, co je dostatečně dlouhé a dostatečně pevné,“ zasmál se Ferenc.

Venku mezitím padla tma. Z chodby slyšel, jak se i Leviathan pomalu ukládá ke spánku. Bylo nezvykle ticho. Nikdo nemlátil postelí o zeď a nekřičel motivační fráze o zrychlování. Konečně byla Rita tou spořádanou sousedkou.

Otevřel druhou láhev, když se blížila desátá hodina. Už nějakou dobu z chodby nic neslyšel. Ještě chvíli počká, aby se ujistil, že všichni spí, než se vydá na lov.

Bylo půl jedenácté, když sáhl na kliku a pohltila ho tma na chodbě. Tentokrát byl připraven mnohem lépe. V levé ruce držel malou baterku, která svítila na špinavou podlahu, aby o něco nezakopl. V pravé ruce svíral pásek. Až příliš pozdě si uvědomil, že si ho mohl sundat až v přízemí – kalhoty mu během chůze padaly, a co chvíli se musel zastavit, aby si je natáhl zpět k pasu.

I tentokrát se rozhodl použít místo výtahu schodiště. Přece jen – větší šance, že potká někoho ve výtahu, než že bude mít svědky na schodech.

Zhasl baterku a tiše, jako stín, se přiblížil k recepci a kanceláři domovníka. Dveře byly zavřené, ale ve stínu jasně rozeznal postavu opřenou o zeď, jak kouří cigaretu.

Nebyla to ideální situace, ale lepší než kdyby tu domovník nebyl vůbec. Stačilo ho jen nějak otočit zády. Ideálně tak, aby se k němu Ferenc mohl nepozorovaně přiblížit zezadu a přehodit mu smyčku přes hlavu.

Chvíli vyčkával, skrčený u recepcy, a pozoroval, jak žhavý konec cigarety krouží mezi pasem postavy a ústy. Ten hajzl si tam stál sebejistě, opřený o zeď a pokuřoval, zatímco Ferenc musel žít svůj život a platit mu za pobyt v Leviathanu. Přepadl ho vztek. Jak může být někdo tak klidný. Zrovna tady. Stačilo, aby se domovník jen na zlomek vteřiny otočil směrem k východu. Aby mu Ferenc mohl zezadu skočit po krku. Více nepotřeboval.

Na pultu recepcce objevil zvonek. Byl to ten klasický malý kovový hotelový zvonek, jaký má přivolat chybějící obsluhu. V Leviathanu ale nikdy nikoho nepřivolal. A kdyby měl jakoukoliv hodnotu, už dávno by tu nebyl.

Sáhl po něm a tlumeně ho stiskl, aby zamezil zvonivému cinknutí. Pak se přikrčil a mrštil zvonkem za postavu s cigaretou. Zvonek se s divokým řinčením odrážel od dlažby recepcce – dost nahlas na to, aby upoutal pozornost nejen muže s cigaretou, ale kohokoliv v okruhu několika desítek metrů. To si Ferenc uvědomil až příliš pozdě, když vyrazil kupředu a skočil po krku osoby.

Srazil muže k zemi. Zdálo se, že po nárazu hlavou o dlažbu ztratil vědomí. Ferenc na něm klečel a naslouchal, jestli řinčení zvonku nepřilákalo nechtěné svědky. Zbytek hotelu však spal svým lhostejným klidem.

„Tak je to tady. Teď jen utáhnout smyčku a vydržet,“ konejšil sám sebe, zatímco sbíral odvahu k druhé vraždě. Mumlání pod jeho koleny napovídalo, že se muž začíná probírat.

Zatáhl za pásek a přezka se muži zaryla do krku. Ferenc se koleny opřel o jeho záda, aby získal větší sílu. Chrapotění brzy ustalo. Zdálo se mu, že uslyšel křupnutí, ale jistý si nebyl. Překvapilo ho, jak snadno tahle vražda šla – v porovnání s Ritou.

Teď už jen něco pro láhev.

„A musí to být něco tělesného? Vlasy? Krev? Nebo prst? Nemůže to být něco, co oběti patřilo? Něco, k čemu měla vztah? Vždyť jde jen o důkaz, že oběť byla provedena,“ uvažoval nahlas.

Obrátil bezvládné tělo na záda a začal mu prohledávat kapsy. V náprsní kapse objevil policejní odznak a zbraň. Podlomila se mu kolena. Vůbec ho nenapadlo, že by na recepci v tuto hodinu mohl narazit na někoho jiného než domovníka. A přitom mu mohlo dojít, že se po hotelu potuluje policejní hlídka hledající důkazy.

Povolil policistovi pásek kolem krku a pokusil se nahmatat puls. Marně. Odvedl svou práci až příliš dobře. Jen zabil špatného člověka.

Vedle něj na zemi pomalu dohasínal nedopalek cigarety.

„Ten by snad mohl jako důkaz stačit,“ ubezpečoval se Ferenc.

Opatrně jej zvedl ze země. Posvítíl na policistu baterkou a zkontroloval, zda po sobě nezanechal nějaké stopy. Pak zhasl a pohlcen tmou zamířil zpět ke schodišti.

Přesvědčil sám sebe, že s džinem nebude smlouvat. Nedopalek vhodí do láhve a uvidí, jestli jej hlas přijme. Až když to nevyjde, bude vyjednávat. Případně se vrátí s něčím ostřejším – třeba s prstem – nebo čímkoliv, co džin uzná za důkaz oběti.

„Zde je moje druhá oběť. Přeji si být nevinný z vražd v Leviathanu,“ pronesl téměř posvátně a vhodil cigaretu do kovové láhve.

Těch několik vteřin mu připadalo nesnesitelně dlouhých.

„Vaše oběť byla přijata. Přání bude vykonáno.“

„Takže? To je vše? Policie mě nemá v hledáčku?“

„Přesně tak, pane. V očích policie jste nevinný.“

Ferenc měl ve tváři neurčitý výraz. Byl nevinný – ale cítil vinu. Zabil už dva lidi. A co z toho měl? Zuby.

Byla to noc plná převalování a neklidného spánku. Věděl, že se několikrát probudil s hrůzou, ale netušil proč. Sny se rozplynuly dřív, než stihl zaostřit. Možná to tak bylo jednoduše lepší. V paměti mu zůstal jen jediný útržek: seděl na bílé kožené sedačce uprostřed vysněného domu, popíjel prémiovou vodku z kokosového ořechu a zíral na televizní obrazovku. V teleshoppingovém okénku se mu zjevil plešatý prodejce J. N. Ginz s obrovskou zlatou náušnicí v uchu, který na něj s nakažlivým nadšením křičel: „Zabij třetí oběť a změň svůj život od základů – už dnes!“

Před rozbřeskem pokusy o klidný spánek vzdal. Moc toho rána moc nemluvil. Zíral z okna na policejní auta, která se sjížděla k budově se zapnutými majáky. Mrtvý kolega je očividně vyprovokoval víc než Rita – přijelo mnohem víc vozů.

Nepřítomně sledoval, jak zástupy policistů proudí do Leviathanu. Hlas v láhvi ho sice ujistil, že je nevinný, ale on sám cítil, že mezi nevinností a pocitem nevinny zeje propast.

„Možná bych se měl vydat policii sám.“

„Pane, to jistě můžete, ale udělejte to prosím až po třetí oběti dnes večer. Dobře Vám radím. Vskutku nechcete skončit na tomto místě a čekat, až láhev otevře někdo další, abyste se mohl vykoupit.“

„Jak dlouho jsi byl v láhvi zavřený?“

„Nevím. Byl rok 1901, když jsem se do láhve dostal. Jak dlouho je to? Připadá mi to jako věčnost. Minimálně dvacet, možná třicet let?“

Ferenc se zašklebil. „Tak nějak. Přibližně.“

Zaslechl na chodbě důrazné klepání, ale zdálo se vzdálené. K jeho překvapení se netýkalo jeho dveří. Sebral odvahu a nakoukl, co se děje.

O dva byty dál právě policisté sdělovali Ritiny sousedce její práva a nasazovali jí pouta. Bránila se, křičela, vzlykala, že je nevinná – ale dostalo se jí odpovědi, že to tvrdí všichni, kdo mají na rukou železa.

Byl mezi nimi i poručík Nolan. Všiml si Ference a ještě, než se dveře stihly zabouchnout, se za ním vydal.

„Pane... erm... Pane...“

„Ferenc.“

„Pravda, promiňte. Snažím se pamatovat si jen důležitá jména u případů – a to Vaše mezi ně nepatří. Neberte si to osobně. Spíš buďte rád,“ usmál se. „Poslyšte, nebudu Vás zdržovat. Jen se chci zeptat na obyvatelku bytu 7D. Znal jste ji nějak blíž?“

„Asi jen od vidění. Vlastně ani neznám její jméno.“

„Škoda. Ukázalo se, že Ritě dlužila poměrně dost peněz a vztahy mezi nimi nebyly zrovna růžové. Možná si objednala někoho, kdo by špinavou práci odvedl za ni. Stále si nemyslím, že by žena její postavy byla schopná Ritu ubodat. Ale máme pár dalších nezvratných důkazů – a jak se zdá, máme hlavního podezřelého. Když zjistila, že ji sledujeme, zpanikařila a dole na recepci něčím uškrtila jednoho z našich mužů. No věřil byste tomu? Ta ženská musí být naprosto pomatená.“

„Naprosto pomatená. Neuvěřitelné. Máte pravdu.“

„Tak jo. Nebudu Vás rušit. Přeji pěkný den,“ rozloučil se Nolan a odešel.

Ferenc zůstal v místnosti opět sám. Doléhala na něj tíseň šedozelených stěn a tíha dvou životů. Dnes je poslední den. Poslední přání. A zároveň poslední šance něco změnit. Jenže koho má vybrat jako oběť? A bude vůbec schopen žít s tím vědomím?

Pohlédl z okna. Policejní auta už skoro zmizela. Nolan právě vedl Ritinu sousedku do jednoho z posledních zbývajících vozů. Nejsou to jen dvě vraždy, co má na svědomí. Je tu i ta žena, která za něj půjde sedět.

To ticho bylo příliš hlučné. Nedokázal být sám se sebou. Pustil televizi, která mu obvykle alespoň částečně pomáhala uniknout realitě. Zjistil ale, že děj telenovely se posunul asi o deset dílů – neměl chuť zjišťovat, proč Margarita zjistila, že celé její těhotenství byla iluze, implantovaná jejím vlastním otcem, který mezitím změnil pohlaví a stal se kartářkou jménem Esmeralda del Infierno.

Obrazovka opět zhasla.

Tři zmařené lidské životy. Čtyři, pokud započítá ten svůj – zatím nezachráněný. A pět, pokud připočte obětí, která na své naplnění teprve čeká.

Jenže koho? Mohl ukázat prstem na kteréhokoliv obyvatele Leviathanu a byl si jistý, že vůči jeho smrti bude cítit výčitky. I kdyby znovu zkusil domovníka – nebyla by to příliš vysoká cena za jeho aroganci a lhostejnost?

Otevřel láhev. Se skleničkou v ruce se mu vždycky myslelo lépe. V takových chvílích měl pocit jasnosti, i když se později ukázalo, že jeho rozhodnutí byla zbrklá a prvoplánová. Ale aspoň tehdy věděl, co má udělat. Ted' ne. Vina přetrvávala. Zakousla se do jeho mysli a odmítala povolit.

Začalo se smrákat, když dopil téměř do dna. Zbylo jen pár mililitrů, než se odhodlá sáhnout do batohu pro novou láhev.

„Neudělám to. Nedokážu to.“

„Co, pane?“

„Asi nedokážu zabít nikoho dalšího. Vyměnit cizí život za to, abych se měl lépe.“

„Ale vy přece nemusíte pro splnění oběti nikoho zabíjet,“ odpověděl džin klidně.

„Co prosím?“

„Většina lidí jako oběť volí něco osobního. Třeba řetízek. Prsten. Jiní se říznou do prstu a prolíjí pár kapek vlastní krve. Někdo zase vhodí ustřižený nehet nebo kousek tvrdého chleba. Jak jsem říkal – výběr oběti je zcela individuální. Ale Vy, Ferenci... Vy jste se sám rozhodl pro tu nejvyšší oběť. Pro lidské životy.“

Ferencovi po tváři stekla ledová slza.

„Já... já jsem nemusel... Jsem vrah?“

„Ano, pane, přesně tak. Lidské životy jsou přece jen poměrně vysoká cena. Ale v rámci našeho kontraktu jsou stále relevantní.“

„Proč jsi mi to neřekl dřív?!“

„Vždyť jsem říkal, že volba oběti je na každém zvlášť. Rozhodl jste se sám. Nikdo Vás nenutil.“

Ferenc zmlkl. Pomalu otáčel prázdnou skleničku po stole a hleděl na siluetu chemičky, za kterou mizelo zapadající slunce.

„Blíží se čas, pane. Pojdme završit náš kontrakt. Máte jasno, co bude Vaším třetím přáním? Dříve jste mluvil o penězích a velkém domě...“

„Chtěl bych se zbavit viny.“

„Ale to bylo přece Vaše druhé přání, pane.“

„Nemyslím právní vinu. Já tu vinu pořád cítím. Chci se zbavit toho pocitu.“

„Pane, důrazně Vám nedoporučuji, abyste se zbavoval svědomí. Je to nakonec ten nejdůležitější aspekt osobnosti. Tvoří to, kým jsme.“

„To jsou jen kecy. Skutečně šťastný člověk je jen ten, kterého nic netíží.“

„Pokud dovolíte – stále si můžete přát, abyste se vrátil dva dny zpět. Do okamžiku předtím, než jste pod postelí našel batoh se mnou. Zachráníte tím vše, co jste zničil.“

„A budu si pamatovat, co jsem udělal?“

„To ne, pane. Stejně tak zmizí všechna splněná přání. Vráťte se přesně do bodu před tím, než jste si přál první věc.“

Ferenc přešel špičkou jazyka po zubech. Už si na ně za ty dva dny zvykl. Byl to lepší pocit než ten prázdný, který měl předtím.

„A pokud si nic pamatovat nebudu, jak se vyhnu tomu, abych ty samé chyby neudělal znovu, až tě znovu najdu?“

„To nedokážu říct, pane. Ale naděje tu je. Něco, co Vás přiměje jít jinou cestou. Možná se příště zeptáte na tu správnou otázku. Třeba Vás ani nenapadne mě hledat... i když to pro mě bude znamenat čekání.“

„Už dost. Přejí si nemít svědomí,“ přerušil ho Ferenc a přelil zbytek alkoholu z láhve do čutory.

„Vaše oběť byla přijata. Přání bude vykonáno. Bylo mi ctí s Vámi spolupracovat.“

V tu chvíli se kovová láhev na stole stala už jen obyčejnou a prázdnou nádobou. Stejně prázdnou nádobou, jakou se stal Ferenc – v němž právě něco zemřelo.